

[Duetoft]

skuldrene ad det: Herregud, det var nok noget, man nærmest havde købt sig til!

Man ville altså gerne have kritikken frem, men man ville ikke rose virksomheden nogle få år efter, da man faktisk havde effektiviseret den ganske meget, og en af grundene var selvfølgelig, at det stødte ind i en hel masse af de dogmer, man havde bygget op omkring specielt den virksomhed. Og sådan tror jeg faktisk det fungerer mange steder i det offentlige i øjeblikket.

Regeringen taler om mere fleksibilitet og større samarbejde mellem det private og det offentlige, og det hilser CD bestemt med glæde. Vi synes, at det dér kassesystem, der har fungeret alt for længe, er noget, der ikke hører hjemme i et moderne samfund. I virkeligheden kan vi jo glæde os over overskriften til et af afsnittene i denne redegørelse, for i CD's første parti-program – som vi jo ikke kalder et parti-program, men som er noget, der ligner det – var synspunktet i 1973, midt i en tid, hvor debatten om den offentlige sektor jo også var ganske hård, netop, at opgaverne skal løses, hvor de løses bedst og billigst. Der er gået 16-17 år, fra vi sagde det i det program, til regeringen bruger det som overskrift her, men så har vi dog haft den indflydelse, og det er da udmærket.

Men jeg tillader mig så at tolke regeringens holdning således, at den dér noget firkantede ideologiske opfattelse af, at det offentlige med djævelens vold og magt skal ned i antal og ned i størrelse og ned i alt muligt, er det slut med. Det må jo være den logiske konsekvens af den bemærkning, at den diskussion er færdig, for når man siger, at tingene skal gøres, hvor de kan gøres bedst og billigst, kan man vel også komme i situationer, hvor det faktisk bedst og billigst udføres i det offentlige og ikke i det private.

Jeg vil dog godt advare en smule imod privatiseringerne som sådanne, for som jeg sagde før, er det jo meget ofte ting, som er urentable, det offentlige er nødt til at udføre på baggrund af befolkningens ønsker. Jeg kunne da meget vel forestille mig, hvis man skulle privatisere inden for f.eks. DSB – måske ikke lige nu, hvor Storebæltsbroen bliver bygget, men tidligere – at folk stod i kø for at købe Storebæltsoverfarten; naturligvis ville de da gøre det, og det ville være en god forretning. Men ville de også købe bussen, der går fra Hjørring til Mygdal, som ingen mennesker tager ud over de to, der en gang

om dagen er tvunget til at tage frem og tilbage, og som derfor er et kæmpeunderskudsforetagende? Står de private mon også i kø for at købe den?

Jeg vil her i dag stille finansministeren et spørgsmål, som jeg fortvivlet har forsøgt at stille energiministeren/industriministeren nogle gange, men det er endnu ikke lykkedes mig at få svar. Jeg vil gerne gentage spørgsmålet i dag, fordi det hører med i denne debat.

Det er jo ikke nok, at man her i en fin redegørelse siger det her med bedst og billigst, når man i daglige udspil går rundt og kommer med andre synspunkter. Jeg vil godt spørge finansministeren: Industriministeren har flere gange talt for en privatisering af DONG, og jeg har fortvivlet her i salen flere gange spurgt, om ikke regeringen ville være så venlig at forklare mig – og hvis jeg ikke forstår det, er det selvfølgelig min skyld, men regeringen har endnu ikke forsøgt at forklare det – hvorfor det både logiske og fornuftige er, at DONG ejes af det offentlige på et tidspunkt, hvor det giver et kæmpeunderskud, men at man så, når det begynder at give overskud, skal privatisere det og give overskudet til nogle andre. Jeg vil gerne vide, hvad filosofien er i, at det offentlige skal beholde tingene, når de går dårligt, men så skal aflevere dem til andre, når de begynder at give overskud. Vi synes, det er en lidt dårlig økonomisk sans at have.

Regelsanering taler regeringen også meget for, og det lyder jo smukt og rart. Så vidt jeg husker, var en af programerklæringerne, da firkløveret trådte til i 1982, regelsanering. Jeg vil derfor gerne spørge finansministeren, om finansministeren er sikker på, at der i forbindelse med en privatisering sker en regelsanering eller en lettelse af reglerne. Jeg vil godt komme med et enkelt eksempel, selv om tiden er knap:

Når man f.eks. privatiserer gadefejning og iskrabning, hvad man har gjort i nogle kommuner, så har vi lovgivningsmæssigt sikret, at hvis jeg f.eks. rejser til min tante Karenovre i Thisted og skal være væk 1 uge, så skal jeg gå ind hos naboen, få en skriftlig erklæring på, at han vil feje min gade, aflevere den erklæring til politiet, der derefter skal tilse, at det går i orden. Skulle jeg i Thisted beslutte mig til at blive 8 dage længere derovre, skal jeg ad en eller anden mærkelig vej få lavet en skriftlig erklæring fra min nabo om, at han også gerne vil passe mit private stykke jord i den efterfølgende uge.